

РЕЗОЛЮЦІЯ

V щорічної Національної конференції ЛГБТ-руху та ЧСЧ-сервісу України «Відкритість та професійність»

24 червня 2012 р., неділя

Ми, вісімдесят восьмеро представників місцевих і всеукраїнських ЛГБТ-організацій, ініціативних ЛГБТ-груп, активістів й активісток ЛГБТ-руху, керівників та працівників соціальних проектів, спрямованих на чоловіків, що практикують секс із чоловіками (ЧСЧ), експертів з питань ЛГБТ-спільноти та ЧСЧ-сервісу,

- зібравшись на V щорічну Національну конференцію ЛГБТ-руху та ЧСЧ-сервісу України під гаслом «Відкритість та професійність» (22–24 червня 2012 р.) задля дальшої мобілізації ЛГБТ-спільноти та розвитку ЧСЧ-сервісу з урахуванням потреб спільнот, обміну досвідом між суб'єктами ЛГБТ-руху і ЧСЧ-сервісу, підвищення рівня професіоналізму у сфері соціальної роботи, спрямованої на ЛГБТ/ЧСЧ/ЖСЖ, а також заради натхнення та консолідації лідерів, активістів і соціальних працівників;
- дбаючи про формування пріоритетів ЛГБТ-руху та ЧСЧ-сервісу на наступний міжконференційний період, зокрема у сфері співпраці з національними та міжнародними партнерськими організаціями;
- висловлюючи подяку шістьом співorganizаторам конференції — Постійній референтній групі з питань ЛГБТ-руху та ЧСЧ-сервісних проектів в Україні, USAID | Проектів розвитку ВІЛ/СНІД-сервісу в Україні, Міжнародному благодійному фондові «Міжнародний Альянс з ВІЛ/СНІД в Україні», Німецькому товариству міжнародного співробітництва (GIZ) ГмБХ, Всеукраїнській благодійній організації «Точка опори» (що виступила співorganizаторкою за фінансової підтримки Асоціації «Сідаксьйон», Франція), Миколаївській Асоціації Геїв, Лесбійок і Бісексуалів «ЛІГА» та Громадській організації «Міжрегіональний центр ЛГБТ-досліджень Донбас-СоцПроект», —

УХВАЛЮЄМО ТАКІ РІШЕННЯ, ПРОПОЗИЦІЇ ТА ЗВЕРНЕННЯ:

I. У політичній сфері

1. Звертаємося до лідерів парламентських фракції і груп, парламентських комітетів, Голови Верховної Ради України, народних депутатів України з вимогою вжити всіх заходів задля найшвидшого розгляду та відхилення проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів (щодо захисту прав дітей на безпечний інформаційний простір)» від 20 червня 2011 року № 8711, проекту Закону України «Про заборону спрямованої на дітей пропаганди гомосексуалізму» від 30 березня 2012 року № 10290 та подібних законодавчих ініціатив як таких, що суперечать конституційним правам і свободам людини та громадянина і спрямовані на встановлення інституційної дискримінації лесбійок, геїв, бісексуалів і трансгендерів (ЛГБТ).
2. Наполягаємо на включенні сексуальної орієнтації та ґендерної ідентичності до переліку підстав, за якими в Україні забороняється дискримінація, в урядовому проекті Закону України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні» від 14 травня 2012 року № 10468.
3. Звертаємося до Національної спілки журналістів України з проханням сформулювати та оприлюднити свою позицію щодо гомофобних законопроектів, зокрема № 8711 і № 10290.
4. Засуджуємо акти насильства на ґрунті ненависті до геїв, учинені у травні—червні 2012 року проти таких ЛГБТ-лідерів як Святослав Шеремет (в. о. президента Всеукраїнської громадської організації «Гей-Форум України»), Максим Касянчук (Голова Піклувальної

ради Громадської організації «Міжрегіональний центр ЛГБТ-досліджень Донбас-СоцПроект»), Тарас Карасійчук (керівник оргкомітету Міжнародного форуму-фестивалю ЛГБТ «КиївПрайд2012»).

5. Закликаємо органи прокуратури та внутрішніх справ невідкладно здійснити ефективне розслідування цих злочинів з урахуванням значного міжнародного розголосу, до якого вони спричинилися, із кваліфікацією зазначених правопорушень, серед іншого, за «антидискримінаційною» статтею 161 Кримінального кодексу України.

II. У галузі мобілізації спільноти ЛГБТ

6. Констатуємо, що в умовах відсутності державного фінансування необхідним є дальше розширення донорськими організаціями фінансової та технічної підтримки заходів із мобілізації ЛГБТ-спільноти та розвитку ЧСЧ-сервісу в Україні на місцевому, регіональному й національному рівнях, зокрема таких заходів як щорічні стратегічні планування та національні конференції ЛГБТ-руху та ЧСЧ-сервісу. Також визнаємо за доцільне проведення програм і заходів, спрямованих на розвиток ініціативних ЛГБТ-груп і нових ЛГБТ-організацій.
7. Констатуємо необхідність активізувати роботу з відстоювання громадянських прав і свобод, визнаємо за необхідне надавати підтримку спільнотам ЛГБТ у містах України, які не є обласними центрами.
8. Констатуємо, що одним із ефективних методів розвитку ініціативних ЛГБТ-груп і молодих ЛГБТ-організацій є стажування їхніх активістів/працівників у більш досвідчених ЛГБТ- або ЧСЧ-сервісних організаціях, та закликаємо донорські організації передбачати відповідне стажування у переліку можливих напрямів діяльності фінансованих ними проектів.

III. У галузі соціальної роботи з чоловіками, які мають секс із чоловіками

9. Вважаємо за необхідне ініціювати запровадження державного соціального замовлення на надання соціальних послуг (зокрема шляхом аутрич-роботи) представникам груп підвищеного ризику щодо інфікування ВІЛ, зокрема ЧСЧ.
10. Пропонуємо донорським, ВІЛ- і ЧСЧ-сервісним організаціям запровадити систему дистанційної освіти (зокрема, підвищення кваліфікації) соціальних працівників, а також систему контролю знань соціальних працівників у галузі ВІЛ-сервісу та із суміжних питань.
11. Пропонуємо керівництву донорських, ВІЛ- і ЧСЧ-сервісних організацій при плануванні соціальних проектів, спрямованих на ЧСЧ, здійснювати диференціацію оплати роботи аутрич-працівників залежно від умов праці, зокрема у контексті роботи в нічний час, а також передбачати страхування соціальних працівників і надання їм «соціального пакету».
12. Вважаємо за необхідне посилення всередині ЧСЧ-сервісних організацій контролю за дотриманням етичних правил поведінки аутрич-працівниками, які працюють у нічних клубах та інших розважально-дозвіллевих закладах для геїв/ЧСЧ, а також констатуємо доцільність проведення заходів із профілактики професійного вигорання аутрич-працівників.
13. Звертаємося до Міжнародного благодійного фонду «Міжнародний Альянс з ВІЛ/СНІД в Україні» із пропозицією внести зміни до картки клієнта профілактичних проектів, які уможливили би визначення соціальними працівниками, до якої саме групи ризику належить клієнт, виходячи з належної йому картки.

IV. У галузі організації психологічної та правової допомоги представникам ЛГБТ-спільноти

14. Констатуємо успішний розвиток в Україні мережі психологів, які працюють із представниками ЛГБТ-спільноти, та закликаємо донорські організації й надалі підтримувати цю мережу та організовувати заходи для професійного зростання її учасників.
15. Визнаємо доцільним формування мережі юристів, які працюють із представниками ЛГБТ-спільноти, та закликаємо організації, що опікуються інституційним розвитком ЛГБТ-руху та ЧСЧ-сервісу в Україні, планувати та проводити заходи для підвищення професійного рівня юристів, що працюють з ЛГБТ.

V. У сфері конкуренції та етики

16. Визнаємо необхідність партнерства між усіма суб'єктами ЛГБТ-руху та ЧСЧ-сервісу України, орієнтуючись на довгострокову співпрацю та визнаючи важливість внеску кожного з нас у справу досягнення спільних цілей.
17. Визнаємо, що в умовах обмеженості доступних ресурсів та в умовах значної кількості ЛГБТ- та ЧСЧ-сервісних організацій конкуренція між ними є неминучою, проте вона не тільки не виключає, а й вимагає партнерства.
18. Констатуємо, що здорова конкуренція на рівні ідей забезпечує зростання професійного рівня активістів ЛГБТ-руху й працівників ЧСЧ-сервісу та сприяє швидшому досягненню спільних цілей. Здорова конкуренція також гарантує вищу якість послуг для представників ЛГБТ-спільноти / соціальної групи ЧСЧ, в інтересах яких ми працюємо.
19. Вважаємо за необхідне напрацювати чіткі етичні правила шляхом створення Етичного кодексу ЛГБТ-руху України, який посприяв би дальшому розвитку здорової конкуренції між організаціями та зміцненню взаємної довіри.

VI. У сфері віри та релігії

20. Ми, представники міжконфесійної групи ЛГБТ-християн, які беремо участь у цій національній конференції, вважаємо, що будь-яка Церква, яка іменує себе християнською, покликана стверджувати ідеали любові, братерства, свободи створеної Богом людської особистості. Церква не може виступати проти основних прав і свобод людини, толерантності та демократичних основ сучасного суспільства. У країнах Заходу ціла низка християнських деномінацій та громад засвідчують власну відкритість для представників ЛГБТ-спільноти та засуджують розпалювання гомофобії як однієї з форм ненависті. Низка сучасних теологів стверджують безпідставність звинувачень ЛГБТ з боку християн-фундаменталістів, що намагаються обґрунтувати свою ненависть до гомосексуалів і осуд одностатевого кохання цитатами зі Святого Письма.
21. Висловлюємо занепокоєння з приводу зростання кількості закликів до насильства щодо представників ЛГБТ-спільноти та до їх дискримінації з боку релігійних фундаменталістів і навколоцерковних громадських діячів.
22. Заклики до насильства щодо представників ЛГБТ-спільноти та їх дискримінації з боку церковного єпископату та лідерів релігійних організацій є шкідливими для всього суспільства, бо сіють ворожнечу та розбрат; також такі заклики наносять тяжкі духовні рани тим віруючим, що належать до числа ЛГБТ. За улюбленим багатьма «християнськими» гомофобами гаслом «Любімо грішника, але ненавидьмо гріх» криється намагання огорнути ненависть в оболонку любові, що призводить, зрештою, до підсилення стигматизації представників ЛГБТ-спільноти з боку таких діячів.
23. Із прикрістю констатуємо, що жодна з традиційних Церков і релігійних організацій, які діють на території України, не заявила про своє обурення і не висловила протесту у зв'язку з актами протиправного, антихристиянського гомофобного насильства,

вчиненими в Києві проти громадян із числа активістів ЛГБТ-спільноти у травні—червні 2012 року, не висловила співчуття жертвам цього насильства; тому ми переконані, що це є свідченням мовчазної згоди з діями правопорушників-екстремістів.

24. Звертаємося до Церков і релігійних організацій, які діють на території України, із закликом припинити розпалювання ворожнечі до людей на ґрунті сексуальної орієнтації чи ґендерної ідентичності, визнаючи при цьому за релігійними діячами право на свободу віросповідання в межах норм соціальної терпимості.

VII. У сфері врахування соціальних потреб лесбійок і бісексуальних жінок

25. Вважаємо за необхідне провести дослідження для визначення кількості лесбійок і бісексуальних жінок в Україні, вивчення якості їхнього життя та визначення їхніх потреб у контексті безпечної сексуальної поведінки, сексуальної орієнтації та сексуальної ідентичності.
26. Вважаємо за необхідне визнати категорію ЛБ-жінок/ЖСЖ окремою групою підвищеного ризику щодо інфікування ВІЛ, у зв'язку з чим звертаємося до Міністерства охорони здоров'я з пропозицією включити ЛБ-жінок/ЖСЖ до переліку груп ризику, який міститься у проекті наказу МОЗ України «Про затвердження Переліку груп підвищеного ризику щодо інфікування ВІЛ».
27. Ініціюємо поширення в Україні програм із профілактики ВІЛ-інфекції/ІПСШ на категорію ЛБ-жінок/ЖСЖ як окрему цільову групу.
28. Вважаємо необхідним, спираючись на соціологічні дані, розробити пакет послуг для ЛБ-жінок/ЖСЖ в Україні з урахуванням їхніх потреб.
29. Вважаємо за необхідне укласти збірник найкращих практик щодо роботи з ЛБ-жінками/ЖСЖ в Україні.
30. Рекомендуємо діючим ЛГБТ- та ЧСЧ-сервісним організаціям України організувати навчання персоналу роботі з ЛБ-жінками/ЖСЖ, зокрема забезпечити відповідне навчання психологів, тренерів з лідерства, спеціалістів із репродуктивного здоров'я, юристів (серед іншого — щодо правових аспектів народження дітей в одностатевих жіночих парах та усиновлення дітей такими парами).
31. Вважаємо доцільним розвивати лідерство в ЛБ-спільноті у містах України, які не є обласними центрами, а також збільшувати обсяг і покращувати якість послуг для ЛБ-жінок/ЖСЖ.

VIII. Щодо забезпечення високої якості життя трансґендерів

32. Однією з провідних цілей роботи із трансґендерами визнаємо підвищення їхньої поінформованості з актуальних для них питань і створення умов для розвитку потенціалу Т-спільноти.
33. Прагнучи заповнити брак інформації про життя і права трансґендерів у неурядових організаціях, які надають соціальні послуги, у медичних фахівців і державних службовців, закликаємо активно залучати трансґендерів до розробки рішень, які стосуються їхнього життя.
34. Вважаємо за доцільне розробити, протестувати та запровадити заснований на даних якісних і кількісних досліджень пакет соціальних послуг для трансґендерів в Україні, який має бути підготовлений за участю самих трансґендерів.
35. Вважаємо доцільним і своєчасним створення в Україні мережі фахівців, дружніх до трансґендерів.

36. Вважаємо за доцільне розробити із залученням трансґендерів базовий навчальний посібник і тренінговий модуль щодо роботи із трансґендерами для ЛГБТ-, ЧСЧ-сервісних та інших організацій, які надають соціальні послуги.

IX. Щодо дальшої підтримки ЛГБТ-руху та розвитку ЧСЧ-сервісу в Україні

37. Підтверджуємо доцільність щорічного проведення національних конференцій ЛГБТ-руху та ЧСЧ-сервісу України, які є потужним чинником консолідації та підвищення професійного рівня їх учасників і учасниць.
38. Звертаємося до оргкомітету національної конференції ЛГБТ-руху та ЧСЧ-сервісу України із закликом удосконалити процедуру відбору учасників та підвищити рівень прозорості цього процесу.
39. Звертаємося до Агентства Сполучених Штатів Америки з міжнародного розвитку (USAID), Міжнародного благодійного фонду «Міжнародний Альянс з ВІЛ/СНІД в Україні», Німецького товариства міжнародного співробітництва (GIZ) ГмбХ, Представництва Програми розвитку Організації Об'єднаних Націй в Україні та інших міжнародних донорських організацій з проханням розглянути можливість надання технічної допомоги суб'єктам ЛГБТ-руху та ЧСЧ-сервісу щодо реалізації рішень і рекомендацій, які містяться в цій резолюції, задля ефективної відповіді на епідемію ВІЛ-інфекції серед ЧСЧ, піклування про здоров'я та високу якість життя ЖСЖ і трансґендерів, утвердження громадянських прав і свобод для ЛГБТ в Україні •